

Imejte vero v Boga! (Mr 11,22)

*Vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In to je zmaga, ki premaga svet: naša vera.
Kdo pa premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin? (1 Jn 5,4-5)*

Spoštovani in dragi bratje in sestre v Kristusu!

Adventni čas je – in spet se prav posebno srečujemo z Vami v molitvi, ko si skupaj prizadevamo, da bi izkoristili ta blagoslovljeni čas milosti za našo notranjo prenavo.

V adventu nam sveti Janez Krstnik kliče: "Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo se je približalo!" (Mt 3,1) Prav je, da bi resno prisluhnili temu klicu in se dvignili iz neke zaspanosti in mlačnosti, ki se nas v teh razmerah še prav posebno loteva. Verjetno si lansko jesen nihče od nas ni mogel misliti, da bo tako kmalu naša vera postavljena na preizkušnjo. "*Ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?*" (Lk 18,8)

Naj nas k novemu prizadevanju za gorečnost in zvestobo Bogu vzpodbuja tudi zgled naših prednikov.

Slovenci smo v zgodovini veljali za veren in pošten narod. Avstrijski pisatelj je v začetku 20. st. zapisal, da Slovenci na vsaki primerni vzpetini sezidajo cerkev in da je v tem ljudstvu "čutiti toliko idealnega, veliko čiščenje Boga in moč vere." Našim prednikom je vera dajala moč za preživetje v največjem trpljenju. Kako goreče so se v adventu pripravljali na praznovanje Božiča! V hudem mrazu so hodili tudi po več kilometrov daleč v snegu, z baklami, k zornicam. Poleg presvete Evharistije so nadvse ljubili tudi Božjo Mater Marijo. Kronike naših Marijinih božjih poti so polne čudovitih pričevanj vere in ljubezni preprostih slovenskih romarjev, dokazov zaupanja vernega ljudstva in delovanja Božje milosti.

Koliko vere so izpričali verni Slovenci ob petindvajsetletnici kronanja Marije Pomagaj! 20.000 romarjev je prišlo "molit, prejet svete zakramente in priporočit se Mariji. Célo noč so bile oblegane spovednice ..."

In ob drugem evharističnem kongresu 29. in 30. junija 1935 v Ljubljani. Vseh udeležencev je bilo več kot četrta milijona! Pri nočni maši za može in fante na stadionu jih je bilo več kot 40.000! "To je bila res prava sveta noč! ..." Vse ljudstvo, tisoči in tisoči so spoštljivo padali na kolena pred Najsvetejšim in pred podobo Marije Pomagaj ... "Sila naše vere in vdanosti Mariji je mogočna, da se ji ne more upirati nobeno srce." Tujci so bili navdušeni: "Bodite ponosni na to, da ste Slovenci! Take organizacije, takega reda in tolike dostojanstvenosti človek zlepa ne vidi." "Vračamo se prerojeni. Nismo se mogli nagledati teh zdravih slovenskih ljudi, ljudi brez šminke in pudra, ljudi reda in velike iskrenosti. Bilo je premogočno, ganljivo."

Je bilo preveč vere v narodu vzrok za pustošenje zla in smrti čez deset let? Bog ve. John Corsellis, civilni uslužbenec britanske armade, ki je do pomladi 1947 skrbel za slovenska taborišča na Koroškem, je spremljal tragedijo preživelih beguncev v Vetrinju. Svojce so jim odpeljali v Jugoslavijo in jih pobili; ostali so brez doma, domovine, brez najbližjih. Spraševal se je: "Kako je mogoče, da jih trpljenje ni popolnoma ohromilo in pognalo v obup? Preprosto so se pobrali, si obrisali prah in zaživel. V treh mesecih so v Lienzu ustvarili skupnost, ki je slonela na tako visokih strokovnih, socialnih in kulturnih vrednotah, da je postalo njihovo taborišče zgled. Njihova zgodba je izjemna, je dokaz trdnosti človeškega duha v najplemenitejši obliki, ki ne klone niti takrat, ko se sooča s skrajnim razdejanjem. Mislim, da je za to več razlogov, najpomembnejši pa je kakovost in globina njihove katoliške vere in tipično slovenske pobožnosti. Imajo preprosto vero, a živo in resnično, ki jim daje ogromno moč. Drugi dejavnik pa je vzvišeni občutek domoljubja in narodne istovetnosti. Majhen narod je moral stoletja kljubovati tujim pritiskom. Moč jim daje tudi povezanost v trpljenju."

Tudi vsa naslednja desetletja preganjanja in strahu je narod reševala vera. Samostojna Slovenija, za katero so naši predniki molili in trpeli od daljnjega leta 874, je tako velika milost, da je sploh ne moremo doumeti, kaj šele primerno se zahvaliti! 30 let od plebiscita, odločitve za samostojnost; 30 let je od prve demokratično izvoljene vlade. Bogu in Mariji hvala za to milost! Hvala našim svetim prednikom, posebej mučencem! Hvala Bogu za naše blažene – za bl. škofa Slomška, bl. Lojzeta Grozdeta, za bl. sestri Krizino in Antonijo – za svetniške kandidate. Hvala za oba obiska sv. Janeza Pavla II., za obiske milostnega kipa Fatimske Matere Božje, hvala za nove škofije, hvala za evharistični kongres v Celju. Hvala za vse druge obletnice, obeležja, slovesnosti, srečanja; hvala za toliko darovanih svetih maš, hvala za zakramente ... hvala za vse milosti!

Trdna vera, ljubezen do Evharistije in pogum v zaupanju v Božjo in Marijino pomoč naših prednikov naj nas zdrami! Skupaj prosimo Gospoda, da nas prebudi iz duhovne odrevenelosti! Spomine na vse te dogodke nosimo v svojih srcih. V sebi nosimo, pa tudi če se tega ne zavedamo, pripadnost veri in narodu, občutek za prave krščanske vrednote, nepokvarjeno zdravo pamet, otroško preprostost in zaupljivost do Marije. Prosimo Boga, da nas osvobodi vsiljenih nenaravnih in neslovenskih vzorcev obnašanja, delovanja, mišljenja ...

Vsi hrepenimo po Bogu, po miru, težko pa sprejemamo svojo omejenost, nesoglasje med človeško naravo in duhovnim hrepenenjem. Sodobna racionalistična civilizacija vedno težje sprejema skrivnost Boga.

Advent pa je ravno prava priložnost, da obnovimo svojo "prvotno ljubezen", da ne "gledamo" svete maše le od daleč, ampak si uredimo tudi hišno "kapelico", kjer bo Jezus vedno dobrodošel. Povezani v duhu berimo Božjo besedo, duhovne knjige, molimo sveti rožni venec in druge molitve. Vztrajno molimo drug za drugega.

Cerkev nam daje v začetku adventa kot klic k upanju in veselju praznik Brezmadežne, da bi se z Njo, ki jo je nebeški Oče izbral za "zemeljski raj" svojega Sina, pripravljali na obhajanje Kristusovega rojstva v času.

Presveta Trojica je okrasila Marijo s posebno odliko, da je bila zaradi Božjega materinstva obvarovana izvirnega greha ter vsake sence osebnega greha in je bila do vrha napolnjena z milostjo in s svetostjo. Ker je bila Jezusova Mati, je bila kot Soodrešenica tesno pridružena skrivnosti Njegovega odrešenja in tako je postala prava Srednica milosti med nami in svojim Sinom Jezusom. Pod križem je po volji svojega Sina postala Mati nas vseh, da za nas vse materinsko skrbi, nas ljubeče spremlja in vodi s svojim svetlim zgledom.

Posvetimo se Marijinemu brezmadežnemu Srcu – in naše bivanje bo prešinjala luč Božje milosti, čistosti, svetosti, molitve in vedno popolnejše ljubezni. Marija nas bo ovila s svojim plaščem Njene prečiste svetlobe. Hodimo v Marijini luči po Njeni poti, da bomo dosegli mir in postali orodja miru. Vsi tako hrepenimo po miru, ki pa more priti k nam samo z vrnitvijo človeštva k svojemu Bogu s spreobrnjenjem, z molitvijo, s postom in pokoro. Po tej poti hodimo z Marijo, po kateri je prišel k nam Odrešenik, ki je Kralj in Knez miru.

"Ko je prišla polnost časov."

Čas je bil v svojem teku naravnani na ta trenutek. Že od začetka, od vekomaj v Očetovem načrtu. Že odkar je Gospod ustvaril vesolje, odkar je Zemlja postala izbrani vrt za človeka, povzdignjenega v posebno občestvo z Bogom; odkar je bilo s padcem prastaršev tudi stvarstvo podvrženo ničevosti in je zemlja začela roditi trnje in osat človeku, ki je bil s tem podvržen hudim preizkušnjam in stalnim bolečinam.

"Sovrašstvo bom naredil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom. On bo strl tvojo glavo," je napovedal Bog po prvem grehu. Ženin zarod je Božji Otrok, ki se rodi iz Nje v sveti noči. Je Zmagovalec nad Satanom, saj je Očetova učlovečena Beseda, edini Srednik med Bogom in človeštvom, edini Odrešenik in Zveličar. Po Njem se uresničuje Očetov načrt, kakor je bil zastavljen na začetku. Človek spet odseva slavo živega Boga in vse vesolje je čudovito naravnano k razglašanju popolne slave svojega Gospoda.

"Bog je poslal svojega Sina."

Ta sveta noč je odgovor na globoko hrepenenje vseh tistih, ki so v upanju in molitvi pričakovali ta trenutek. To je polnost časa, saj zgostí vroče pričakovanje vse zgodovine: Adama, Abrahama, očakov in prerokov, kraljev, duhovnikov, velikih in malih. Koliko stoletij so ti pravični iz Izraela prosili v molitvi, ko so živeli v upanju in pričakovanju tega velikega trenutka. "Bog je poslal svojega Sina!" On, ki je Beseda in enega bistva z Očetom, ki je Podoba Njegovega bistva, Sijaj Njegove slave, se v tej noči rodi za svoje človeško bivanje.

"Rojenega iz žene" (Gal 4,4). Rodi se iz svoje Matere Device.

Bodimo z Marijo v zamaknjenju v teh urah. Vstopimo v Njeno brezmadežno Srce, da bi okušali vso veličino tega trenutka, ko čas doseže svojo polnost. V srcu zgodovine smo. Tu lahko dojemamo vse dogodke preteklosti. Tu lahko doženemo smisel in pomen vseh dogodkov v prihodnosti.

Ta noč postane vir luči za človeštvo vseh časov. Kajti Sin, ki se rodi v tej sveti noči iz Device, je Bog z nami, je Emanuel, je naš Odrešenik, je naš edini Zveličar. Vstopimo torej z veseljem v skrivnost té noči!

In odprimo svoja srca za polnost blaženosti, ki prihaja k nam s polnostjo časa:

"Oznanjam vam vest, ki je veselje za vse: Danes se vam je rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod."

Stvarnik vesoljstva, naš Odrešenik kot nebogljeni Otrok, čudež vseh čudežev, tako preprost in razumljiv vsakomur – prihaja na svet. Božji Sin želi vstopiti v vsako srce, vsak dom, vsako skupnost – in čaka na naše povabilo ... Odprimo Mu vrata svojih src, na stežaj Mu odprimo vrata svojih domov, da nam podari svoj mir!

Zahvalimo se Mu za brezmejno ljubezen, s katero je prišel med nas in ostaja z nami v presveti Evharistiji. Z vsem svojim bitjem Ga hvalimo, molimo in ljubimo! Prosimo Ga za rešitev iz vseh stisk, za rešitev svetá in Katoliške Cerkve, za obnovitev in poglobitev prave vere, zaupanja in gorečnosti, za velikodušno, čisto ljubezen. Molimo za bolnike in umirajoče, za vse stiskane, trpeče, obupane, za naše rajne, posebej za tiste, ki so odšli v tem letu. Sklenimo verigo molitve, ki nas bo povezala z našimi koreninami – s svetniškimi predniki, s celotno Cerkvijo vseh časov, tudi z zmagoslavno v nebesih in z našimi rajnimi, ki jih pogrešamo. Tako ne bomo več osamljeni, ne naveličani in ne žalostni. Prosimo, da bi lahko opravili sveto spoved in s čistimi srci prejeli sveto obhajilo, s hvaležnostjo in z ljubeznijo. Z Marijo in s sv. Janezom ostajajmo pod križem in zadoščujmo za svoje in grehe svetá. Vsak dan obnavljajmo svojo posvetitev Božji Materi, Materi Cerkve, po kateri "bo prišla rešitev" (sv. J. Pavel II.) – in bodimo v zavetju brezmadežnega Srca naše Pomočnice in Kraljice varni in mirni!

Povezani v molitvi se veselimo! Popolnoma zaupajmo Jezusu, ki nas vzpodbuja: *"Ne bojte se!"* (Jn 6,20b)

"Zaupajte, jaz sem svet premagal!" (Jn 16,33b) in *"Jaz sem z vami vse dni do konca sveta."* (Mt 28,20)